

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3121/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Нинослава Васић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, којег заступа Градско правобранилаштво, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2180/19 од 02.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2180/19 од 02.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2180/19 од 02.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1936/18 од 21.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да на име неоснованог стицања исплати износ од 120,00 динара, са законском затезном каматом од 29.09.2016. године до исплате, у року од 8 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 7.500,00 динара у року од 8 дана од извршности пресуде, а у случају доцње са законском каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2180/19 од 02.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 1936/18 од 21.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и ради уједначавања судске праксе.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити

правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Поднетом тужбом тужила је тражила враћање новчаног износа плаћеног туженом на име административне таксе, на основу тарифног броја 17. Одлуке о градским административним таксама („Службени лист Града Лесковца“ број 2/10...5/15) за који је одлуком Уставног суда УО 231/2015 од 21.02.2018. године („Службени гласник Републике Србије“ број 15 од 28.02.2018. године) утврђено да није у сагласности са законом.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоји потреба да се о посебној ревизији тужиле одлучује ради уједначавања судске праксе. У битно истоветним чињенично-правним споровима за враћање онога што је плаћено на основу члана 4. став 1. и члана 5. став 1. тачка 1. Одлуке о увођењу самодоприноса за изградњу канализације у Вршцу („Службени лист Општине Вршац“ број 5/95) за које је одлуком Уставног суда УО 641/2014 од 01.12.2016. године („Службени гласник Републике Србије“ број 11 од 27.02.2017. године) за које је утврђено да у одређеним деловима нису у сагласности са законом, тужбени захтеви су одбијани. Одлука о одбијању тужбених захтева заснована је на правном становишту о постојању претпоставке да је сваки општи акт (у овом случају Одлука туженог о градским административним таксама) у сагласности са Уставом и законом, све док се одлуком Уставног суда не утврди супротно и правном дејству одлука Уставног суда предвиђених Законом о Уставном суду. Према тим одредбама, правно дејство одлуке Уставног суда је ех нипс, што значи да општи акт за који је утврђена несагласност са Уставом и Законом престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“ и да је правно дејство одлуке Уставног суда ех нипс могуће остварити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, као и да Уставни суд у складу са чланом 59. наведеног закона донетом одлуком може одредити начин отклањања последица које су настале применом општег акта за који је утврђена несагласност са Уставом и Законом. Пошто овде то није случај, нису испуњени услови за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. тог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Сходно изложеном, на основу члана 413. и члана 479. став 6. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић